

Kazimierz Surowiec

Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Rzeszowie

Biuletyn Polonistyczny 31/4 (110), 199-203

1988

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

DRUKI OFICYNY OSSOLIŃSKIEJ. 1828-1918. Bibliografia. Oprac. E. Galos, T. Madejska. Red. i zarys dziejów oficyny ossolińskiej: M.K. Korzon. Wrocław 1987, Oss., ss. 184, zł 360,-

Niemal kompletna bibliografia druków oficyny ossolińskiej, zarówno tych, które ukazały się nakładem Ossolineum, jak też tych, które wydano na obce zamówienia. Bibliografia obejmuje okres od chwili decyzji o utworzeniu drukarni w 1828 r. aż po odzyskanie niepodległości w 1918 r. Obszerną pracę poprzedza szkicowy zarys historii drukarni Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Lwowie. Brak dostępu do archiwum Zakładu uniemożliwił uzupełnienie dziejów drukarni informacjami dotyczącymi zasobów typograficznych, wyposażenia, organizacji etc. Całość uzupełniono fotokopiami ciekawszych typograficznie druków.

BP/110/39

T.Ch.

DUTKA Czesław P.: Mit i gest. Bohater kordianowski prozy rozrachunków inteligenckich. Zielona Góra 1986, Wydawnictwo WSP, ss. 272, zł 280,-

Materiałem do rozważań są książki napisane w czasie wojny ("Jezioro Bodeńskie" S. Dygata, "Drewniany koń" K. Brandysa, "Sprzysiężenie" S. Kisielewskiego), a wydane po 1945 r. Ostateczne ustalenia strukturalne formułuje autor na podstawie określenia "filiacji prozy rozrachunkowej z romantyczną tradycją literacką". Poszczególne rozdziały książki poświęca romantyzmowi, jego poetyce i metodologii (schemat fabularny, kamuflaż mitów), charakterystycznemu typowi bohatera kordianowskiego skąd wywodzi się literacki rodowód bohaterów inteligenckich), programowi estetycznemu "Kuźnicy" ("recepta" prozy rozrachunkowej) oraz analizom osobowości i zachowań bohaterów (deheroizacja mitu, czyn i groteska, bohater-aktor, niespełnienie czynu, spi sek, kompleks Kordiana).

BP/110/40

A.B.

DUVIGNAUD Jean: Wstęp do socjologii teatru i twórczości dramatycznej. Tłum. K. Jarosz. /W:/ W kręgu socjologii teatru na świecie. Wybór i oprac. T. Pyzik i E. Udalska. Wrocław 1987, Oss., s. 45-58.

Twórca socjologii teatru przedstawia tu podstawowe kierunki badań dyscypliny: refleksje nad postawami i oczekiwaniami publiczności, morfologią spektaklu, zmianami funkcji i ról teatru, formami i znaczeniem krytyki teatralnej. W dalszej części artykułu formułuje trzy zasady metody badawczej socjologii teatru, bez których popadłaby ona w impas czystej estetyki lub "socjologizmu": uznanie komplementarności i równoległości istnienia struktur społecznych i dzieł, komplementarności i równoległości przejawów psychiki interpersonalnej i zbiorowej oraz odrzucenie genetyzmu.

BP/110/41

A.Sz.

DUVIGNAUD Jean: Zarys socjologii aktora. Tłum. J. Łekczyńska. /W:/ W kręgu socjologii teatru na świecie. Wybór i oprac. T. Pyzik i E. Udalska. Wrocław 1987, Oss., s. 59-71.

Rozważania nad socjologiczną problematyką aktorstwa rozpoczyna autor od uściślenia pojęcia aktor, które - pozostając w ścisłym związku z "pojęciem roli społecznej i z realizacją zachowań, które ta rola zakłada w obszarze zbiorowego doświadczenia" - jest dla niego określeniem szerszym niż termin aktor dramatyczny. Ten ostatni mógł się dopiero pojawić w społeczeństwie, w którym potęguje się zbiorowa zdolność przeprowadzania zmian strukturalnych i poszerzają się obszary zbiorowych doświadczeń. Podstawowe pytania, jakie winien postawić socjolog teatru, badający tę problematykę, dotyczą aktora w społeczeństwie, jego znaczenia i jego umiejętności w tworzeniu zbiorowych zachowań i form uczestnictwa w spektaklu.

BP/110/42

A.Sz.

